

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy wymóg przejrzystości należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on spoczywający na adwokacie obowiązek wskazania w umowie kosztu usług, których konkretne stawki mogą być z góry jasno określone i sprecyzowane, czy też należy określić również orientacyjny koszt usług (wstępny budżet świadczonych usług prawnych), jeżeli przy zawieraniu umowy nie można przewidzieć liczby (lub czasu trwania) konkretnych czynności i opłaty za nie ani wskazać ewentualnego ryzyka prowadzącego do zwiększenia lub zmniejszenia kosztu? Czy dla oceny odnoszącej się do tego, czy warunek umowy dotyczący kosztu spełnia wymóg przejrzystości, ma znaczenie to, że informacje dotyczące kosztu usług prawnych i sposobu jego obliczania są udzielane konsumentowi w jakikolwiek odpowiedni sposób lub że są one określone w samej umowie o świadczenie usług prawnych? Czy brak informacji w stosunkach poprzedzających zawarcie umowy można zrównoważyć udzieleniem informacji w trakcie wykonywania umowy? Czy na ocenę zgodności warunku umownego z wymogiem przejrzystości ma wpływ okoliczność, że ostateczny koszt świadczonych usług prawnych staje się jasny dopiero po zakończeniu ich świadczenia? Czy dla oceny odnoszącej się do tego, czy warunek umowy dotyczący kosztu spełnia wymóg przejrzystości, ma znaczenie okoliczność, że umowa nie przewiduje okresowego przedstawiania przez adwokata sprawozdań dotyczących świadczonych usług ani okresowego przedstawiania konsumentowi rachunków, co pozwoliłoby konsumentowi w odpowiednim czasie podjąć decyzję o odmowie korzystania z usług prawnych lub o zmianie ceny umownej?
- 4) Jeżeli sąd krajowy uzna, że warunek umowy ustalający koszt usług faktycznie świadczonych na podstawie stawki godzinowej nie jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, jak tego wymaga art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, to czy powinien on zbadać, czy warunek ten jest nieuczciwy w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy (to znaczy, że przy badaniu, czy warunek umowy może być nieuczciwy, należy ustalić, czy warunek ten powoduje „znaczącą nierównowagę” praw i obowiązków stron umowy ze szkodą dla konsumenta), czy też, biorąc jednak pod uwagę to, że ów warunek obejmuje istotne informacje w ramach umowy, sam fakt, że warunek dotyczący kosztu nie jest przejrzysty, wystarczy do uznania go za nieuczciwy?
- 5) Czy okoliczność, że umowa o świadczenie usług prawnych nie jest wiążąca, gdy warunek umowy dotyczący kosztu został uznany za nieuczciwy, jak przewiduje art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13, oznacza, iż konieczne jest przywrócenie sytuacji, w jakiej znajdowałby się konsument w braku warunku uznanego za nieuczciwy? Czy przywrócenie takiej sytuacji oznaczałoby, że konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za wykonane już usługi?
- 6) Jeżeli charakter umowy o odpłatne świadczenie usług ma ten skutek, że niemożliwe jest przywrócenie sytuacji, w której znajdowałby się konsument w przypadku braku warunku uznanego za nieuczciwy (usługi zostały już wykonane), czy określenie wynagrodzenia za usługi świadczone przez adwokata byłoby sprzeczne z celem art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13? W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy osiągnięto by rzeczywistą równowagę, dzięki której przywraca się równość stron umowy: (i) gdyby adwokat otrzymał wynagrodzenie za świadczone usługi według stawki godzinowej określonej w umowie; (ii) gdyby adwokat otrzymał wynagrodzenie w wysokości minimalnego kosztu usług prawnych (określonego na przykład w akcie prawa krajowego, mianowicie w zaleceniach dotyczących maksymalnej wysokości opłaty za pomoc świadczoną przez adwokata); (iii) gdyby adwokat otrzymał za świadczone usługi wynagrodzenie w rozsądnej wysokości określonej przez sąd z uwzględnieniem złożoności sprawy, kwalifikacji i doświadczenia adwokata, sytuacji finansowej klienta oraz innych istotnych okoliczności?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U.1993, L 95, s. 29; litewskie wydanie specjalne: rozdział 15, tom 2, s. 288).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Szwecja) w dniu 28 czerwca 2021 r. – IRnova AB / FLIR Systems AB

(Sprawa C-399/21)

(2021/C 368/08)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IRnova AB

Strona pozwana: FLIR Systems AB

Pytania prejudycjalne

Czy oparte na twierdzeniu o autorstwie lub współautorstwie wynalazku powództwo o ustalenie lepszego prawa do wynalazku na podstawie krajowych zgłoszeń patentowych i patentów zarejestrowanych w państwie trzecim jest objęte jurysdykcją wyłączną w rozumieniu art. 24 pkt 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia)
w dniu 1 lipca 2021 r. – A Oy / B Ky i wspólnota spadkobierców po C**

(Sprawa C-406/21)

(2021/C 368/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek prawny: A Oy

Strona przeciwna: B Ky i wspólnota spadkobierców po C

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 12 ust. 4 dyrektywy 2011/7⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu zastosowania tej dyrektywy praktykę umowną dotyczącą skutków opóźnienia w płatnościach, która była stale stosowana między stronami przed dniem 16 marca 2013 r. w przypadku indywidualnych zamówień, mimo że indywidualne zamówienia, do których odnoszą się dochodzone skutki opóźnienia w płatnościach, zostały złożone po tej dacie?
2. W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 7 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/7 należy interpretować w ten sposób, że praktykę umowną opisaną w pytaniu pierwszym należy uznać za warunek umowy lub praktykę, które wykluczają odsetki za opóźnienia w płatnościach lub rekompensatę za koszty odzyskiwania należności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2011, L 48, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia)
w dniu 7 lipca 2021 r. – VP Capital NV / Belgische Staat, pozostałe strony: PricewaterhouseCoopers
Belastingadviseurs NV, Ernst & Young Tax Consultants BV, Ernst & Young Bedrijfsrevisoren BV**

(Sprawa C-414/21)

(2021/C 368/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VP Capital NV

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pozostałe strony: PricewaterhouseCoopers Belastingadviseurs NV, Ernst & Young Tax Consultants BV, Ernst & Young Bedrijfsrevisoren BV